

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **A. D.**
státní příslušník X

zastoupený Mgr. Daliborem Lípou, advokátem
se sídlem Karlovy Vary, Jugoslávská 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 2. 12. 2025 na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 2. 12. 2025 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Tento zásah spatřoval v tom, že mu žalovaný sdělením ze dne 12. 11. 2025 vrátil žádost o dočasnou ochranu zaevidovanou pod č.j. OAM-398464/DO-2025 jako nepřijatelnou z důvodu, že žalobce není osobou uvedenou v § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“). Navrhl, aby soud vyslovil nezákonnost uvedeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zásahu, žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a zároveň žalovanému přikázal obnovit stav před vrácením žádosti žalobce o dočasnou ochranu ze dne 18. 7. 2025.

2. V žalobě dále uvedl, že mu dne 12. 11. 2025 bylo doručeno sdělení žalovaného o vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelné z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina. Poznamenal, že žalovaný mu vrátil jeho žádosti opakovaně, tentokrát z jiného důvodu. Předchozí vrácení žádosti bylo žalovaným zrušeno usnesením ze dne 3. 11. 2025. Toto usnesení žalovaný vydal poté, co byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2025 č.j. 15 A 127/2025-20 konstatován nezákonný zásah žalovaného a žalovanému bylo zakázáno pokračovat v porušování práv žalobce a přikázáno, aby žalovaný obnovil stav před vrácením žádosti žalobce o udělení dočasné ochrany.
3. S poukazem na čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“), žalobce nesouhlasil s výkladem žalovaného, který kladl důraz na to, že žalobce, ač je státním příslušníkem Ukrajiny, přede dnem 24. 2. 2022 nepobýval na území Ukrajiny, nýbrž na území Ruské federace. Žalobce nepopřel, že dne 22. 1. 2022 opustil Ukrajinu a odcestoval do Ruské federace. Za podstatné považoval to, že před dnem 24. 2. 2022 prokazatelně pobýval na území Ukrajiny, a to až do 22. 1. 2022. Prakticky bezprostředně přede dnem 24. 2. 2022 tedy pobýval na území svého domovského státu. Prováděcí rozhodnutí vyžaduje toliko, aby žadatel pobýval na území Ukrajiny před dnem 24. 2. 2022, přičemž z tohoto rozhodnutí nevyplývá, že by se žadatel musel na území Ukrajiny nacházet přesně k tomuto datu. Výraz „pobýval“ je třeba vykládat tak, že se jednalo o dlouhodobé zdržování se na území Ukrajiny před dnem 24. 2. 2022. Tento požadavek žalobce splňuje. Doba mezi dny 22. 1. 2022 a 24. 2. 2022 tedy dle žalobce nemůže být pojmána tak, že žalobce na území domovského státu nepobýval před datem 24. 2. 2022. Žalobce má rovněž za to, že v jeho případě se rovněž jedná o osobu vysídlenou z Ukrajiny po datu 24. 2. 2022, neboť v důsledku invaze a válečného konfliktu se nemohl vrátit do své domovské země. Pobýval sice po přechodnou dobu v Ruské federaci, ale Ukrajina je pro žalobce domovskou zemí, do které se nemůže vrátit a ze které vysídlil a v důsledku tohoto vysídlení následně podal žádost o dočasnou ochranu. Žalovaný se tak dopustil značně restriktivního výkladu při aplikaci Legis Ukrajina, a to v neprospěch žalobce, který je válečným uprchlíkem a podal žádost o dočasnou ochranu poté, co vysídlil z Ukrajiny a poté, co na Ukrajině před datem 24. 2. 2022 pobýval. Žalobce byl proto zkrácen na svých právech nezákonným zásahem žalovaného.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně poukázal na skutečnost, že sám žalobce do tiskopisu žádosti uvedl, že ke dni 24. 2. 2022 pobýval v Rusku. Tato skutečnost pak vyplývá i z jeho dřívějšího cestovního dokladu č. XA s platností od 29. 4. 2014 do 29. 4. 2024 (dále jen „cestovní doklad č. XA“) a nového cestovního dokladu č. XB s platností od 24. 10. 2017 do 24. 10. 2027. Z těchto dokladů je zřejmé, že žalobce pobýval na území Ruské federace od 22. 1. 2022 do 10. 7. 2025. Kopie těchto cestovních dokladů byla pořízena v rámci řízení o žádosti žalobce o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, vedeného pod sp. zn. OAM-4150/ST-2025 (dále též „řízení o udělení víza za účelem strpění“). V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 6 Azs 422/2017-19, v němž soud připomněl, že cestovní doklad je veřejnou listinou, a není-li prokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. Žalovaný též poukázal na četnost otisků hraničních

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

přechodových razítek v cestovním dokladu č. XA. Žalobce již od roku 2014 opakovaně využíval prostřednictvím silniční dopravy hraniční přechod Něchotějevka na ukrajinsko-ruské hranici, případně leteckou cestou využíval letiště Domodědovo v Rusku. Již v řízení o udělení víza za účelem strpění byl žalobce vyzván k prokázání pobytového oprávnění, na základě kterého pobýval v Ruské federaci, a uvedení, zda tam stále disponuje pobytovým oprávněním a případně uvedení důvodů, pro které již nemůže nadále pobývat v Ruské federaci. Výzva byla doručena zmocněnému zástupci žalobce dne 8. 9. 2025, na tuto výzvu však nereagoval.

5. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 55 A 58/2024-50 ze dne 13. 5. 2025 a konstatoval, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, neboť jej nelze považovat za osobu pobývající na Ukrajině ke dni 24. 2. 2022, jelikož se tam fyzicky nenacházel a navíc před tímto datem i po něm pobýval v celkovém souhrnu dlouhodobě mimo území Ukrajiny, konkrétně na území Ruské federace. Poukázal rovněž na ustanovení čl. 2 prováděcího rozhodnutí a čl. 2 písm. c) směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“). Z čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně je patrné, že se vztahuje pouze na osoby, které zemi původu opustily, resp. musely opustit v důsledku situace, která v této zemi nastala a v důsledku jejího trvání se do ní nemohou bezpečně a natrvalo vrátit. Za osobu vysídlenou je tedy možné považovat pouze tu osobu, která zemi původu opustila v důsledku situace, která v této zemi nastala. Mezi situací v zemi původu a jejím opuštěním tedy musí existovat příčinná souvislost, jinými slovy situace v zemi původu musí být důvodem, pro který daná osoba tuto zemi opustila. Nepostačuje, že se tato osoba nemůže bezpečně a trvale vrátit do země původu. Shrnu, že na udělení dočasné ochrany podle směrnice o dočasné ochraně v zásadě nemají nárok ti občané Ukrajiny, kteří se před 24. 2. 2022 nacházeli mimo území Ukrajiny, ať již z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných či zdravotních důvodů. V případě žalobce tedy uvedená příčinná souvislost dána není. Na závěr žalovaný dodal, že výše uvedené plyne i z dokumentu vypracovaného Komisí Evropské unie, nazvaného: „Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana“. Jde o sdělení Komise č. 2022/C 126 I/01. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud (viz například rozsudek ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 174/2024-42) toto sdělení v jiné souvislosti označil za tzv. soft law.
6. Po posouzení věci samé soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
8. Podle § 3 odst. 1 Legis Ukrajina Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).
9. Podle § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3.
10. Podle článku 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí toto rozhodnutí se vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

- a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022;
 - b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a
 - c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).
11. Soud předně uvádí, že povahou úkonu správního orgánu, kterým je fakticky jen vrácení žádosti a žadateli jsou sděleny důvody jejího vrácení, se již zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu. V takovém případě se vyřízení žádosti pro nedostatek formy považuje za jiný úkon, který může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s.ř.s. (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č.j. 7 Azs 227/2016-36). Postup žalovaného spočívající v neformálním sdělení o nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany není pro nedostatek formy správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., ale faktickým úkonem žalovaného, ve kterém lze pojmově spatřovat nezákonný zásah dle ustanovení § 82 s.ř.s.
 12. Soud se dále zabýval vyloukem ze soudního přezkumu v případě vrácení žádosti o pobytové oprávnění za účelem dočasné ochrany jako nepřijatelné ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) Legis Ukrajina ve spojení s § 5 odst. 2 téhož zákona. Tuto otázku posuzoval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) v rozsudku C-753/23 *Krasiliva* a dospěl k závěru, že ustanovení § 5 odst. 2 Legis Ukrajina odporuje právu EU a nelze jej použít. Následně i Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 174/2024-42 a č.j. 1 Azs 336/2024-42 a ze dne 1. 4. 2025 č.j. 5 Azs 273/2023-27 konstatoval, že vrácení žádosti jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 Legis Ukrajina je přezkoumatelné soudem. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není nepřijatelná a přistoupil k jejímu věcnému posouzení.
 13. Ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
 14. První, druhá, čtvrtá a pátá podmínka jsou v projednávané věci splněny. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do práv žalobce.
 15. Zbývá tedy posoudit podmínku třetí, tj. zákonnost postupu žalovaného. Mezi stranami není sporné, že žalobce dne 22. 1. 2022 opustil území Ukrajiny a vycestoval do Ruské federace, kde pobýval k rozhodnému datu 24. 2. 2022, resp. i po tomto datu. Žalobce však namítá, že se na Ukrajině před rozhodným datem dlouhodobě zdržoval, a není tak podstatné, že se ve své domovské zemi nenacházel přesně k tomuto datu.
 16. Soud nejprve připomíná, že v prováděcím rozhodnutí, které aktivovalo stav hromadného přílivu osob, jak jej předpokládá směrnice o dočasné ochraně, jsou vysídlené osoby vymezeny zejména jako ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. 2. 2022, kteří byli z Ukrajiny vysídleni dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil [viz shora citovaný čl. 2 odst. 1 písm. a)].

17. Pro přiznání postavení osoby oprávněné dle § 3 Legis Ukrajina je tak zapotřebí kumulativního splnění podmínky (i) pobytu na Ukrajině před 24. 2. 2022 a (ii) vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil.
18. Výkladem pojmu „pobývání na Ukrajině“ se správní soudy již zabývaly. V rozsudku ze dne 2. 11. 2023 č.j. 11 A 111/2023-62 Městský soud v Praze konstatoval, že: „Z užití pojmu „pobývat“ (nikoli zdržovat se či nacházet se) lze dovodit, že by mělo jít o dlouhodobější a stálější pobyt, tj. žadatel by skutečně měl na Ukrajině pobývat dlouhodobě, mít tam bydliště, těžiště svých zájmů, žít tam a podobně.“ (shodně též rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2023 18 A 54/2023-32 či ze dne 26. 3. 2024 č.j. 15 A 137/2023-46 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2025 č.j. 4 Azs 225/2024-20 nebo ze dne 7. 3. 2025 č.j. 5 Azs 72/2024-21).
19. Lze též odkázat na metodické dokumenty Evropské komise. Ty sice nepředstavují závazné prameny unijního práva, nicméně jako tzv. *soft law* mohou sloužit k jeho interpretaci (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 A 80/2022-79 ze dne 27. 4. 2023 bod [67]). Jde zejména o sdělení Evropské komise [Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (2022/C 126 I/01)], jež pojem pobývat blíže nespecifikuje, přičemž mezi osoby, které nemají nárok na dočasnou ochranu, zahrnuje v případě ukrajinských státních příslušníků ty, kteří byli vysídleni z Ukrajiny před 24. 2. 2022 nebo se před tímto datem nacházeli mimo Ukrajinu, například z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů.
20. Druhou podmínkou pro přiznání účastníku řízení postavení osoby oprávněné podle § 3 Legis Ukrajina je zjištění, zda k vysídlení žalobce z Ukrajiny došlo dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil.
21. Žalovaný v nyní posuzované věci rozporuje naplnění obou podmínek. Argumentuje tím, že žalobce před rozhodným datem i po tomto datu dlouhodobě pobýval v Ruské federaci, tedy nikoli na území Ukrajiny, a současně nemohl Ukrajinu opustit v důsledku vojenské invaze, jelikož z ní vycestoval již v lednu 2022, resp. ke dni 24. 2. 2022 a po tomto datu se nacházel mimo její území.
22. Soud dospěl k závěru, že žalobce nesplnil ani jednu z kumulativních podmínek. Předně je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že žalobce zjevně Ukrajinu neopustil v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil. Jak již bylo řečeno výše, žalobce nerozporoval skutečnost, že se ke dni 24. 2. 2022 nacházel na území Ruské federace, ostatně tuto skutečnost sám potvrdil na tiskopise žádosti o udělení dočasné ochrany. Na tomto místě soud zdůrazňuje, že prováděcí rozhodnutí nepřipouští výjimku z uvedené a jednoznačně formulované podmínky pro přiznání statusu vysídlené osoby. Ani Česká republika nevyužila možnost dle čl. 2 odst. 3 prováděcího rozhodnutí, aby prostřednictvím vnitrostátní právní úpravy rozšířila okruh oprávněných osob, na které se dočasná ochrana může vztahovat. Jiným slovy řečeno, nelze přihlížet k důvodu, pro který se žalobce na Ukrajinu nevrátil či nemohl vrátit, byť tímto důvodem mohlo být nebezpečí související s přetrvávající vojenskou invazí. Existence takového důvodu nemůže nic změnit na skutečnosti, že žalobce vycestoval z Ukrajiny nikoli v důsledku vypuknutí válečného konfliktu, nýbrž z důvodů, s nimiž aplikovaná právní úprava nespojuje žádné účinky. K tomu soud s odkazem na důvodovou zprávu k Legis Ukrajina pro úplnost dodává, že osoby, které nemohou doložit, že splňují kvalifikační požadavky pro udělení dočasné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ochrany, mohou v případě, že jim brání v návratu do země původu objektivní nepřekonatelná překážka, využít standardních institutů mimo dočasnou ochranu. Těmito nástroji jsou např. žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území České republiky podle zákona o pobytu cizinců nebo žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádosti o tato oprávnění nejsou vyloučeny ani jinak omezeny v důsledku konfliktu na Ukrajině.

23. Se žalobcem nemůže soud souhlasit ani v tom, že jeho pobyt na Ukrajině měl stálejší a dlouhodobější charakter. Součástí žalovaným předloženého spisového materiálu jsou i fotokopie cestovních dokladů žalobce. Z otisků hraničních přechodových razítek, které jsou v těchto dokladech zaznamenány, vyplývá, že žalobce v letech 2014 až 2022 opakovaně a s výraznou četností vstupoval na území Ruské federace, kde tak v celkovém souhrnu dlouhodobě pobýval. V této souvislosti soud poznamenává, že žalobce v žalobě neuvedl bližší podrobnosti ke svému pobytu v Rusku a nereagoval ani na vyjádření žalovaného, který na tyto údaje v žalobcových cestovních dokladech upozornil. Na okraj lze též zmínit, že žalobce důvody pobytu v Ruské federaci neobjasnil ani v souběžně vedeném řízení o jeho žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Uvedenou skutečnost soud zjistil z informace o důvodech neudělení víza ze dne 16. 9. 2025, tj. z listiny, která je rovněž založena ve správním spisu. Žalobce byl v tomto řízení vyzván k prokázání pobytového oprávnění, na základě kterého pobýval v Ruské federaci, a případně důvodů, pro které již na území Ruska pobývat nemůže, avšak na výzvu neodpověděl. Nutno proto uzavřít, že na podkladě údajů, které vyplynuly z obsahu správního spisu, nelze pobyt žalobce na Ukrajině považovat za stálý ve smyslu dlouhodobého usazení žalobce v této zemi. Žalobce tedy nesplňuje další (kumulativní) podmínku pro to, aby jej bylo možno považovat za osobu, na kterou se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí.
24. Lze tak uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu s platnou a účinnou právní úpravou, pokud žádost žalobce vyhodnotil podle § 5 odst. 2 věta první Legis Ukrajina jako nepřijatelnou z důvodu, že nebylo prokázáno, že žalobce je osobou podle § 3 téhož zákona. K tomu soud dodává, že forma vyřízení žádosti sdělením její nepřijatelnosti není v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně ani prováděcím rozhodnutím, neboť z těchto norem nevyplývá výslovný požadavek na způsob, jakým má členský stát „nevyhovět“ žádosti v případě, že žadatel nespadá do kategorie osob vymezených prováděcím rozhodnutím Rady EU. Zákonodárcem zvolený způsob vyřízení žádosti je reflexí potřeby efektivně a bez zbytečné administrace vypořádat ty žádosti, které jsou zjevně (*prima facie*) nedůvodné. Jedná se o legitimní právní nástroj, kterým může být žadateli sděleno negativní stanovisko stran posouzení jeho žádosti. Žalobce nemohl být tímto faktickým postupem žalovaného zkrácen na svých právech, neboť jeho žádosti by z uvedených důvodů nemohlo být vyhověno ani při jejím věcném projednání ve formálně vedeném správním řízení. Pouze pro úplnost soud dodává, že Nejvyšší správní soud v rozsudcích 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 174/2024-42 a č.j. 1 Azs 336/2024-42 sice uzavřel, že správní orgán je povinen vést řízení o žádostech o udělení dočasné ochrany, tento závěr však učinil výlučně ve vztahu k důvodům podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Legis Ukrajina, a to zejména s ohledem na specifika posouzení toho, zda udělení dočasné ochrany v jiném členském státě je či není bez dalšího překážkou pro udělení dočasné ochrany v ČR.
25. Nedůvodnou žalobu soud v souladu s § 87 odst. 3 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
26. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování (viz též výše) a za tím účelem nařídil ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel a jichž se procesní strany dovolávaly ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobcem i žalovaným doložených písemnostech, které jsou oběma stranám známy, resp. jsou součástí správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). O věci proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalobce ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas s tímto postupem).

27. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly,

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 27. ledna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu